

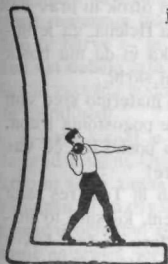
Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi »Helenina otročička« po svoje pripoveduje dr. Ivo Šorli.

UVOD.

Jubi otročički! Knjigo, ki vam iz nje mislim pripovedovati, je spisal v angleškem jeziku sloveči ameriški pisatelj John (beri: Džon) Habberton, in seveda sta tudi mala naša dva junaka Američana, pa jima zato pustimo kajpak njuni ameriški imeni: Bob in Tedi.

Bob in Tedi sta bratca; prvi ima pet let, Tedj šele tri leta. Jako sta srečna, ker imata imovitega očeta in blago mater.

Toda — saj sami veste, kako je: naj vas imajo starši še tako radi, često le izgubijo potrpljenje z vami; in najbrže je čul tudi že vsak od vas, kako je njegova mamica kdaj iz vsega srca zavzdihnila: »O, da bi mi vas Bog le nekaj dni vzel z glave, in bi se tudi jaz enkrat malo oddahnila!« Saj ni treba, da ste Bog ve kaki hudobneži; vaš krik in vrišč je pač tak, da odraslim pretrese vse živce; posebno ubogim mamicam, ki imajo ves dan opravka z vami.

No, bogati ljudje si na svetu lahko skoro vsega privoščijo; in tako sta sklenila tudi oče in mati naših malih junakov, da pojedeta prav sama za kakih osem do štirinajst dni k neki prijateljici, ki ju je bila ljubeznivo povabila, da se tudi onadva enkrat počeno odpočijeta.

Pisatelj g. uredniku: Ker sta se moja dva mala, kadar sem jima pripovedoval iz gori omenjene Habbertonove knjige — časih tako, časih malo drugače; časih manj, časih tudi več — tako iz srca smejala, mi je prišlo zdaj na um, da bi poizkusil spraviti v dobro voljo tudi druge naše malčke. In ko mi je to edini namen, si pridržujem tudi vso svobodo, kako in koliko se poslužim izvirnika.

Ali dobro mamico, gospo Heleno, je le nekoliko skrbelo, kaj bo ta čas z njenima malima ljubljencema, če bi ju prepustila sama služabnikom. Graščina, ki so na njej živeli, je bila velika, vrt okrog nje silno razsežen — Bog ve, ali bi sicer zvesta služkinja ipak ne pustila otrok za kak hip izpred oči, pa bi mala dva napravila kako le preveliko norčavost ali si celo kaj hudega storila.

V teh skrbeh se je hipoma spomnila, da ji je nedavno pisal njen brat Henrik — ali po domače ujec Haro, kakor ga bomo imenovali tudi mi — 27 let stari, imoviti trgovec v bližnjem mestu, da si misli napraviti kakih štirinajst dni počitnic in pogledati malo po svetu. Toda kaj se bo klatil okrog, si je mislila gospa Helena — mesto je mestu podobno, in mesta mora biti vendar že sit. In da bi bilo bolje, če bi prišel ta čas malo ven na deželo, na ta krasni zrak, kjer se res okrepi in odpočije. Vedela je, kako ljubi cvetice, in njih vrt je bil poln najlepših. Znano ji je bilo, kako rad čita dobre knjige — njen mož jih ima cele predale; ali pa naj jih vzame s seboj iz mesta, kakršnih in kolikor si mu jih le srce poželi. Tu se bo izprehajal po vrtu in čital, zraven bo še malo na otroka pazil, da se kaj ne zgodi.

Tako je bratu tudi pisala. In glejte — gospod Haro je to povabilo z največjim veseljem sprejel. Kot samec ni bil sicer vajen otrok in prav bal se je, da ne bo znal z njimi ravnati; toda sestra, gospa Helena, ga je ljubeznivo pomirila, češ, da sta mala dva prava angelčka in da mu bosta samo veselje delala, prav gotovo pa nobenih sitnosti in skrbi.

Ah, ljubčki moji, je pač tako na svetu, da vas zlato materino srce vidi še veliko lepše, nego ste v resnici. In zato vedite, da je pogostoma treba, da svojega g. učitelja ali drugega prijatelja vsaj tako poslušate, če vas pouči ali posvari. Zakaj oni vas vidijo take, kakršni ste!

Pa saj boste kmalu sami spoznali, ali sta bila Bob in Tedi res taka angelčka, kakor je mislila njuna mamica. Zakaj medtem, ko smo to pripovedovali, sta se mama in papa že odpeljala, ujec Haro pa sedi baš v vlaku, ki leti proti graščini, kjer ga mala nečaka že težko pričakujeta. Tako si on vsaj misli. In se veseli, kako se bo z njima lepo pogovarjal in igral, kadar bo naveličan čitanja.

Ali če bi bilo šlo po njegovem, če bi bil v teh par dneh res prišel do tega, da bi bil prečital ves ta kovčeg knjig, ki je zdaj ležal poleg njega v železniškem vozu, potem bi bila mala dva imela malo ali nič od ljubega svojega ujčka. No, videli bomo vse lepo po vrsti, kako sta ga najprej sprejela in pozdravila, potem mu pa vseh teh deset dni delala samo veselje, kadar ga ni bilo ravno volja, da čita...

I. poglavje.

UJEC HARO PADE MED RAZBOJNIKE.

Ko je stopil ujec Haro pred železniško postajo, mu je bilo skoro žal, da ni sporočil ure, kdaj pride. Poslali bi bili iz graščine lep voz ponj; tako